

Baritonul Ionuț Pascu la debutul în „Don Giovanni”

(Costin Popa – 1 iunie 2013)

După ce a distribuit în rolul titular al capodoperei mozartiene proaspeți absolvenți de Conservator, mult prea cruzi pentru conceperea arhetipalului personaj, după ce a recurs și la o voce experimentată dar care nu se mai află la primul orizont artistic, iată că Opera Națională București i-a oferit lui Ionuț Pascu posibilitatea de a debuta în producția a cărei premieră a avut loc recent. O inițiativă așteptată. Baritonul este un muzician de calitate, unul dintre glasurile importante ale țării, cu timbralitate frumoasă, cu bună experiență scenică, versatil în abordări, cu multe roluri interpretate în România și străinătate – în opere de Mozart, Rossini, Verdi, Puccini, Mascagni etc., neuitând „Oedipe” de Enescu. Sub asemenea auspicii, susținute de maturitatea artistică, perspectivele mergeau către o intrare bună în rol. Și s-au împlinit.

A conturat un personaj veridic, fără excese, elegant și demn, cu atitudine seniorială. Cu voce egală pe ambitus, extinsă în registrul acut (în confruntarea finală cu Comandorul a emis un *La natural* prelung, nescris în partitură dar spectaculos), sonoră inclusiv în pasajele centrale și mai joase din scena despărțirii de viață când consistența orchestrei îi este un serios concurent, Ionuț Pascu a cântat cu mare ușurință, dezinvoltură și penetranță. *Verva* din celebra arie „a șampaniei” a fost remarcabilă. A știut să-și strunească, să-și rețină forța glasului în pasaje lirice precum duetul „*Là ci darem la mano*” cu Zerlina sau chiar în serenada „*Deh vieni alla finestra*” unde, totuși, s-ar fi convenit să picure mai multă dulceață în exprimare, să învingă rigiditățile. A tratat însă aparté-urile cu subtilitate.

Marea lecție stilistică pe care a oferit-o a venit grație experienței de cânt a rolurilor italiene, datorită căreia a redat la perfecțiune componenta de „italianită” conținută în scriitura mozartiană, deseori eludată. Frazele au inclus accentele potrivite, recitativele au avut aplombul necesar, nu mai vorbesc de articularea corectei rostiri în limba originală, cea italiană, aleasă de renumitul libretist Lorenzo da Ponte. Debutul lui Ionuț Pascu în rolul titular din „Don Giovanni” a fost un moment important și un câștig al actualei stagiuni a Operei Naționale București.

Față de prestații anterioare, am notat progresul baritonului Cătălin Țoropoc (*Leporello*), mult mai sigur pe el în expunerea vocii sale rotund timbrate. Cred că trebuie să urmeze exemplul lui Ionuț Pascu în italianizarea frazării, pentru evitarea monotoniei de expresie. Și tenorul Augustin Hotea (*Don Ottavio*) a fost în bună formă. A cântat fluid, cu derulare omogenă a desenelor melodice, cu moliciuni și delicatețe „floreziană”, dacă mă gândesc la renumitul tenor peruan Juan Diego Flórez.

Un delicios duo juvenil au propus mezzosoprana Mihaela Ișpan (*Zerlina*) și baritonul Florin Simionca (*Masetto*), iar basul Horia Sandu a fost din nou impunător în rolul Comandorului, nu din cauza... microfonului (!?!), ci pentru că așa cântă.

Întrucâtva datoare au rămas cele două soprane, Edith Borsos (*Donna Anna*, cu tente de stridență la dificilul interval finalizat cu *Si bemol acut* „*Abbastanza...*” al recitativului ariei „*Non mi dir*” din actul al II-lea) și Crina Zancu (*Donna Elvira*, care a chinuit *Si bemol-ul acut* final al ariei de intrare „*Ah chi mi dice mai*”). Fiind artiste serioase în pregătire, sunt convins că vor aduce corecții cu prima ocazie.

Dirijorul Vlad Conta s-a avântat în celebra uvertură accentuând mai mult caracterul „giocos” din specificul de „dramma giocoso” al opusului, pregătindu-se parcă de o „folle journée”, precum... „Nunta lui Figaro”. A revenit imediat la tempi bine echilibrați și spectacolul s-a desfășurat în adecvatul spirit al „operei operelor”.